

Рим утврђује визију — број осам

Темељи од песка: Одбацивање пророчке истине у лаодикијском адвентизму

Jeff Pippenger

2024-08-18

У последњем чланку позвали смо се на следеће Исусове речи.

Чувајте се од лажних пророка, који вам долазе у овчијем руху, а изнутра су грабљиви вукови. По плодовима њиховим познаћете их. Зар се бере грозђе с трња, или смокве с чичка? Тако свако добро дрво рађа добре плодове, а зло дрво рађа зле плодове. Не може добро дрво рађати зле плодове, нити зло дрво рађати добре плодове. Свако дрво које не рађа добар плод сече се и у огањ баца. Дакле, по плодовима њиховим познаћете их. Неће сваки који ми говори: Господе, Господе, ући у царство небеско, него онај који твори вољу Оца мога који је на небесима. Многи ће ми рећи у онај дан: Господе, Господе, нисмо ли у твоје име пророковали? и у твоје име изгонили демоне? и у твоје име многа чудеса чинили? И тада ћу им казати: никада вас нисам познавао; идите од мене, ви који чините безакоње. Зато, сваки који слуша ове моје речи и извршује их, биће као мудар човек који сагради кућу своју на стени: И удари дажд, и дођоше бујице, и дунуше ветрови, и навалише на ону кућу; и не паде, јер беше утемељена на стени. А сваки који слуша ове моје речи и не извршује их, биће као луд човек који сагради кућу своју на песку: И удари дажд, и дођоше бујице, и дунуше ветрови, и навалише на ону кућу; и паде, и пад њен беше велик. Матеј 7:15–27.

Побуна из 1863. године означава почетак лаодикејског адвентизма седмога дана у подизању лажног темеља на песку. Песак представља сатански принцип плурализма, наспрот Стени апсолутне истине. Апсолутна истина утврђује се на основу два сведока, а истине приказане на две свете Авакумове карте, које је адвентизам постепено стављао по страни, произлазе из Библије и потврђене су Духом пророштва. Те истине су апсолутне.

„Непријатељ настоји да одврати умове наше браће и сестара од дела припремања народа да опстане у овим последњим данима. Његове софистерије смишљене су да одведу умове од опасности и дужности овога часа. Они сматрају да је од мале вредности светлост коју је Христос дошао са неба да да Јовану за Свој народ. Уче да призори који су непосредно пред нама нису од довољне важности да би им се посветила посебна пажња. Обеснажују истину небеског порекла и лишавају Божји народ његовог прошлог искуства, дајући му уместо тога лажну науку. ‘Овако вели Господ: Станите на путевима и погледајте, и питајте за старе стазе, где је добар пут, и идите њиме.’ [Jeremiah 6:16.]”

„Нека нико не настоји да отргне темеље наше вере,—темеље који су положени на почетку нашег дела, молитвеним проучавањем Речи и откривењем. На тим темељима зидамо већ више од педесет година. Људи могу мислити да су нашли нов пут, да могу положити чвршћи темељ од онога који је положен; али то је велика обмана. ‘Јер темеља

другога нико не може поставити осим онога који је постављен.' [1 Corinthians 3:11.] У прошлости су многи настојали да саграде нову веру, да утврде нова начела; али колико је дуго њихова грађевина стајала? Убрзо је пала; јер није била основана на Стени." Testimonies, volume 8, 296–297.

Када је дошао 11. септембар 2001, дошле су и кише Светога Духа.

„Pozni dažd treba da se izlije na Božji narod. Moćni anđeo treba da siđe s neba, i sva zemlja treba da bude obasjana njegovom slavom.“ Review and Herald, 21. april 1891.

Када су велики здања Њујорка била оборена Божјим додиром, позни дажд је почео да ромиња. Када је дошао 11. септембар 2001. године, бране папских начела биле су отворене.

„У ово време преовлађујућег безакоња, протестантске цркве које су одбациле ‘Овако вели Господ,’ доспеће у необично стање. Оне ће се обратити свету. У свом одвајању од Бога, настојаће да лаж и отпад од Бога учине законом нације. Утицаће на владаре земље да донесу законе ради обнављања изгубљене превласти човека греха, који седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог. Римокатолички принципи биће стављени под заштиту државе. Протест библијске истине више неће бити трпљен од оних који закон Божји нису учинили правилом свога живота.” Review and Herald, December 21, 1897.

Patriotski zakon označava početak zaštite rimokatoličkih načela, što postepeno vodi ka uskoro dolazećem nedeljnom zakonu. Dana 11. septembra 2001. četiri vetra koja predstavljaju islam trećeg teškoća počеше da duvaju.

„Анђели задржавају четири ветра, представљена као разјарени коњ који настоји да се отргне и јурне преко лица целе земље, носећи на свом путу разорење и смрт.

„Хоћемо ли спавати на самом прагу вечног света? Хоћемо ли бити троми и хладни и мртви? О, кад бисмо у нашим црквама имали Духа и дах Божји удахнут у Његов народ, да би стао на своје ноге и живео. Потребно је да увидимо да је пут узак, и врата тесна. Али када прођемо кроз тесна врата, њихова ширина је без границе.“ Manuscript Releases, volume 20, 217.

Киша, ветар и поплава дошли су 11. септембра 2001. године, и лаодикијска црква адвентиста седмог дана била је испитана, као што су Јевреји били испитани приликом Христовог крштења, и као што су протестанти били испитани почев од 11. августа 1840. године. Од тог тренутка па све до побуњеничког предсказања од 18. јула 2020. године, лаодикијски дом адвентиста седмог дана поступно је падао, исто онако извесно као што је јеврејски храм био проглашен пустим пре крста, и као што су протестанти прешли у отпаднички протестантизам при првом разочарању 19. априла 1844. године.

Лаодикијски покрет трећег анђела тада је ступио у свој завршни процес испитивања, и као и при испитивању које је започело 11. септембра 2001. године, девице су биле позване да се врате старим стазама, које су представљале темељне истине не само милеритског покрета првог и другог анђела, него и темељне истине покрета трећег анђела.

Симбол одбацивања тих темељних истина у контексту силне заблуде јесте порука коју је Павле забележио у Другој посланици Солуњанима. Та порука је у књизи пророка Данила симболизована изразом „свакодневна“, јер је управо из тог одломка у Посланици Солуњанима Вилијам Милер дошао до разумевања да „свакодневна“ у књизи пророка Данила представља пагански Рим.

Написане су књиге које се баве одређењем „свагдашње“ у књизи пророка Данила. Већина је погрешна, премда, ако желите да прегледате један рад адвентистичког теолога који то исправно излаже, можете потражити *The Mystery of the Daily*, од John W. Peters-a. У овом чланку не намеравам да се бавим тим елементом „свагдашње“. Постоје и друге књиге које обрађују историју „ко, шта и зашто“ по којој је лажно гледиште о „свагдашњој“ коначно било успостављено унутар лаодикијског адвентизма седмога дана.

Одређење јеврејске речи преведене као „свагдашња жртва“ и историја побуне против темељне истине о „свагдашњој жртви“, која је озбиљно отпочела 1901. године, више пута су излагани у Авакумовим таблицама, као и у недавним чланцима о књизи пророка Данила.

Намеравам да у овом чланку задржим усредсређеност на пророчке одлике повезане са симболом одбацивања Рима. Свако ко искрено прихвата ауторитет списа Елен Вајт треба само да прочита следеће да би знао које је исправно разумевање „свакодневне“.

„Тада сам видела у вези са ‘Свакодневном’, да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање о томе онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је владало јединство, пре 1844. године, готово сви су били сједињени у исправном разумевању ‘Свакодневне’; али од 1844. године, у пометњи, била су прихваћена друга гледишта, и уследили су тама и збрка.“ *Review and Herald*, November 1, 1850.

Одбацили разумевање „свакодневне“ које је имао Вилијам Милер значи истовремено одбацили ауторитет списа Елен Вајт, јер је она видела „да је Господ дао исправно виђење о томе онима који су објављивали вапај о часу суда.“ Такође јој је било показано да су друга гледишта о „свакодневној“ произвођила „таму и пометњу“, што нису обележја Христа. Милер је препознао „свакодневну“ као пагански Рим када је проучавао Другу посланицу Солуњанима.

„Читао сам даље и нисам могао наћи ниједан други случај у којем се то [свакодневна] налази, осим у Данилу. Затим сам [уз помоћ конкорданце] узео оне речи које стоје у вези с тим: ‘узети’; он ће узети свакодневну; ‘од времена када свакодневна буде узета,’ итд. Читао сам даље и мислио сам да нећу наћи никакву светлост о том тексту; најзад сам дошао до 2. Солуњанима 2:7, 8. ‘Јер тајна безакоња већ дејствује; само онај који сада задржава задржаваће док не буде уклоњен с пута, и тада ће се открити онај безаконик,’ итд. А када сам дошао до тог текста, о, како се јасно и славно показала истина! Ту је! То је свакодневна! Добро, шта онда Павле мисли под ‘онај који сада задржава’, или спречава? Под ‘човеком греха’ и ‘безакоником’ мисли се на папство. Добро, шта је то што спречава да се папство открије? Па, то је паганизам; дакле, ‘свакодневна’ мора

значити паганизам.“ — William Miller, Second Advent Manual, page 66.“ Advent Review and Sabbath Herald, January 6, 1853.

На крају, лаодикијски адвентизам је одбацио исправно разумевање које је било дато Милеру и онима који су упутили вапај о часу суда, и прихватио погрешну идеју отпалог протестантизма да „свакодневна“ представља Христову службу у светилишту. То разумевање је апсурдно на многим нивоима, али више од тога што је погрешно, оно тврди да је сатански симбол симбол Христа.

„Тако, док аждаја, првенствено, представља Сатану, она је, у другом смислу, симбол паганског Рима.“ Велика борба, 439.

Милер је „свакодневну“ поистоветио са паганским Римом, аждахом, али је лаодикијски адвентизам преузео од палог протестантизма мисао да она представља Христову службу у небеској светињи. Одбацивање Милеровог поистовећивања „свакодневне“ са паганским Римом представља одбацивање истине која је приказана на обе свете карте што су биле испуњење друге главе Авакума. Стога, то је одбацивање једне темељне истине, као што је то било и одбацивање седам времена из Левитске двадесет шест.

Одбацили истину да „свакодневна жртва“ представља пагански Рим значи одбацили темеље адвентизма и ауторитет Духа пророштва. Поистоветити симбол Сотоне са симболом Христа паралелно је са поистовећивањем Христовог дела са делом Сотоне.

„Одбацујући Христа, јеврејски народ починио је неопростиви грех; а одбијајући позив милости, и ми можемо учинити исту погрешку. Наносимо увреду Кнезу живота и излажемо Га срамоти пред синагогом Сотонином и пред небеским свемиром када одбијамо да слушамо Његове опуномоћене веснике, а уместо тога слушамо Сотонине заступнике, који би да одвуку душу од Христа. Докле год неко тако поступа, не може наћи ни наде ни опроштења, и на крају ће изгубити сваку жељу да се помири с Богом.“ Чежња векова, 324.

Када је лаодикијски адвентизам одбацио темељно разумевање „свакодневне“ и седам времена, тиме није одбацио само ауторитет Духа пророштва и саме темеље, него и дело Вилијама Милера, који је до тих својих разумевања био вођен од анђела Гаврила и других анђела.

„Бог је послао Свога анђела да делује на срце једног земљорадника који није веровао Библији, како би га навео да истражује пророчанства. Божји анђели су више пута посећивали тог изабраника, да управљају његовим умом и отворе његовом разумевању пророчанства која су Божјем народу одувек била тамна. Њему је дат почетак ланца истине, и био је вођен да истражује карика за кариком, све док са чуђењем и дивљењем није посматрао Реч Божју. Тамо је видео савршен ланац истине. Та Реч, коју је сматрао ненадахнутом, сада се отворила пред његовим погледом у својој лепоти и слави. Видео је да један део Писма објашњава други, и када је један одломак био затворен његовом разумевању, у другом делу Речи налазио је оно што га је објашњавало. Свету Реч Божју посматрао је с радошћу и с најдубљим поштовањем и страхопоштовањем.“ Early

Writings, 230.

„Његов анђео“ је израз који поистовећује анђела Гаврила.

„Речи анђела: ‘Ја сам Гаврило, који стојим пред Богом’, показују да он заузима положај високе части у небеским дворовима. Када је дошао с поруком Данилу, рекао је: ‘И нема никога ко се држи са мном у томе осим Михаила [Христа], кнеза вашег.’ Данило 10:21. О Гаврилу Спаситељ говори у Откривењу, казујући да је ‘послао и показао преко анђела својега слуги својему Јовану’. Откривење 1:1.” Чезња векова, 99.

Поистовећивање сатанског симбола као симбола Христа није само паралела са неопростивим грехом, него је неопростиви грех такође повезан са одбацивањем весника које Христос шаље. „Свакодневна“ тада постаје симбол неопростивог греха, и када се разуме да је „изабрани“, Вилијам Милер, био вођен ка исправном разумевању те истине, те да је она потом била одбачена, то се непосредно уклапа у Другу посланицу Солуњанима, управо у одломак Светога писма у којем је Милер начинио своје откриће. Одбацили ту истину јесте доказ да се истина не љуби, а та побуна производи уклањање Светога Духа и предавање нечистом духу Сатане, што Павле означава као силну заблуду.

Као што су „насилници твога народа“, који „утврђују виђење“, тако је и „свакодневна [жртва]“ симбол паганског Рима. У контексту Друге посланице Солуњанима, Павле учи да је одбацивање поруке другог поглавља доказ да они који то чине не љубе истину. Пошто не љубе истину представљену у том поглављу, примају силну заблуду.

Сви пророци говоре о последњим данима, а претходни надахнути одломци у овом чланку показују да силна заблуда долази на оне који не љубе истину за време изливања Светога Духа. Једна група прима уље, а друга група прима силну заблуду.

Свети Дух се излива током историје у време када се Свети Дух уклања од оних који одбацују умножавање знања које се отвара током два периода кушања у времену печатења, од 11. септембра 2001. до ускоро долазећег недељног закона. Понављајући један ранији одломак:

„Гледајући у последње дане, иста та бесконачна сила објављује, у погледу оних који ‘не примише љубав истине да би се спасли’, ‘И зато ће им Бог послати силу преваре, да верују лажи: да буду осуђени сви који не вероваше истини, него заволеше неправду.’ Пошто одбацују учења Његове Речи, Бог повлачи Свога Духа и препушта их обманама које љубе.“ Early Writings, 46.

Ред по ред, Данило учи да у последње дане разбојници твога народа (симбол Рима) утврђују виђење. Разбојници су такође представљени као „свакодневна“. Соломон учи да у последње дане они који немају виђење пропадају, што значи бити наг. Бити обнажен значи бити Лаодикијац, а Лаодикијац је луда девица.

„Стање Цркве представљено лудим девојкама такође се означава као лаодикијско стање.“ Review and Herald, 19. август 1890.

Бити луда девица када стигне порука Поноћног вапаја значи испољити оно што Јован у шеснаестој глави Откривења бележи као „срамоту голотиње твоје“. Јованово упозорење у шестом злу односи се на троструки савез аждаје, звери и лажног пророка који, од 1989. године, воде свет ка Армагедону.

Павлова порука у Другој посланици Солуњанима не односи се једноставно на то да Данило представља пагански Рим као „свакодневну“, већ поглавље наглашава однос паганског Рима према папском Риму. Пагански Рим је задржавао (спречавао) човека греха да 538. године дође на престо земље. Када је пагански Рим био уклоњен, тада се открива „тајна безакоња“, „онај безаконик“, који је римски папа. У том поглављу Павле указује на посебан пророчки однос између паганског и папског Рима. Одбацити учење тог поглавља значи одбацити истину и примити силну заблуду.

Нека вас нико не превари ни на који начин; јер тај дан неће доћи док најпре не дође отпадништво и не открије се човек греха, син погибљи; који се противи и узвисује изнад свега што се назива Богом или чему се указује поштовање, тако да он, као Бог, седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог. Зар се не сећате да сам вам ово казивао још док сам био код вас? И сада знате шта га задржава да би се открио у своје време. Јер тајна безакоња већ дејствује; само док се не уклони онај који сада задржава. И тада ће се открити безаконик, кога ће Господ убити духом уста својих и уништити светлошћу свога доласка; њега, чији је долазак по дејству сатанином, са сваком силом и знацима и лажним чудесима, и са сваком преваром неправде међу онима који пропадају; јер не примише љубав истине да би се спасли. И зато ће им Бог послати силу заблуде, да верују лажи; да буду осуђени сви који не повероваше истини, него заволеше неправду. 2. Солуњанима 2:3–12.

Зашто су ови људи последњих дана „осуђени“? Зашто им се шаље „снажна заблуда“? Зашто они „пропадају“ и тако откривају срамоту своје нагости? У одломку се каже да је то стога што не љубе истину, а истина изложена у том поглављу показује да ће пагански Рим, четврто царство библијског пророштва, спречавати папски Рим, пето царство библијског пророштва, да се уздигне на престо док се не уклони паганство.

Однос између паганског и папског Рима који је истакнут у овом поглављу, Јован такође повезује са односом између цркве у Пергаму и цркве у Тијатири. Пергам се подудара са паганским Римом, а Тијатира је папски Рим. Павле и Јован пружају два сведока о односу ове две силе, као што то чини и књига пророка Данила.

У књизи пророка Данила, однос паганског Рима према папском Риму више пута је изложен. У другој глави Даниловој, он је представљен мешавином гвожђа са блатњавом глином. У седмој глави Даниловој и пагански и папски Рим јесу „различита“ царства, и премда друга глава Данилова приказује те две силе као мешавину, седма глава указује да папска сила произлази из царства паганског Рима са десет рогова. У осмој глави Даниловој, мали рог из стихова девет до дванаест јесте Рим у обе своје фазе. Стихови девет и једанаест представљају мали рог у мушком роду, те тако означавају пагански Рим, а стихови десет и дванаест представљају мали рог у женском роду, те тако означавају папски Рим.

У осмој глави Данила, у тринаестом стиху, пагански и папски Рим представљени су као две опустошујуће силе. Пагански Рим је „свагдашња“ опустошујућа сила, а папски Рим је преступничка опустошујућа сила. У једанаестој глави, у тридесет првом стиху, „свагдашња“ опустошујућа сила паганског Рима поставља мрзост опустошујућу силу, која је папска сила. У дванаестој глави, у једанаестом стиху, „свагдашња“ опустошујућа сила паганског Рима уклања се да би се успоставила мрзост опустошујућа сила папства.

Однос двеју опустошујућих сила Рима јесте првенствена тема књига Данила и Откривења, и тај однос је оно што Павле означава као истину која се мора љубити ако човек жели да избегне силну заблуду која настаје веровањем лажи. Бог никада није сувишно понављајући, и свако представљање односа паганског Рима и папског Рима пружа своје нарочито сведочанство о тој теми; али одбацити симбол Рима у последњим данима значи одбацити позни дажд и на његово место примити силну заблуду. То значи бити заувек обележен као наг Лаодикијац.

Лаодикијски адвентистички историчари, иако не показују никакво свето поштовање према улози и делу Вилијама Милера, ипак препознају да је управо његово разумевање односа између паганског и папског Рима представљало пророчку структуру на којој је изградио „све“ своје пророчке примене. Гаврило и други анђели водили су Милера да разуме однос између паганског и папског Рима, али у свом историјском сагледавању он није видео Рим као троструки ентитет који се састоји од аждаје, звери и лажног пророка.

У његово време Сједињене Државе још нису биле започеле своју улогу лажног пророка, јер протестанти Сједињених Држава нису постали кћери Рима све до 1844. године, а темељно дело Милера већ је било приказано на карти из 1843. године, која је била израђена у мају 1842. године.

Године 1989. било је откривено последњих шест стихова једанаестог поглавља Данила, и весник за то раздобље препознао је да постоје три силе чије се пророчке активности протежу кроз стихове од четрдесетог до четрдесет петог једанаестог поглавља. Цар јужни у четрдесетом стиху јесте сила аждаје, цар северни јесте папска сила, којој је на почетку стиха 1798. године била задата смртоносна рана, руком аждајске силе Наполеонове Француске. У том стиху папска сила отпочиње дело исцељења своје смртоносне ране. Године 1989. цар северни узвраћа удар аждајској сили Совјетског Савеза, која је тада постала цар јужни. Када је звер католицизма узвратила Совјетском Савезу, дошла је са посредничком војском Сједињених Америчких Држава, лажним пророком из шеснаестог поглавља Откривења. Аждајски цар јужни, зверски цар северни и лажни пророк кочија, коњаника и лађа сви су приказани у четрдесетом стиху, а пророчка линија завршава се у четрдесет петом стиху, када папска сила „долази своме крају, и никога нема да му помогне“.

Армагедон, у шеснаестој глави Откривења, јесте симболичко географско подручје које означава побуну човечанства која претходи Христовом повратку. Армагедон је симбол; сама реч је сачињена од две речи, „Har“, што значи гора, и „Megiddo“, што је долина Језраелска. Чињеница да је Јован спојио гору са Мегидом, иако је Мегидо долина,

обавештава изучаваоца пророштва да је Армагедон симбол који садржи географску одредницу, јер у долини Језраелској нема горе.

Језреелска долина налази се између три мора (Средоземног мора, Галилејског језера и Мртвог мора) и Јерусалима. Она је релативно средишње смештена у северном Израелу, при чему се ове три водене површине и Јерусалим налазе око ње у различитим правцима. Стих четрдесет пети једанаесте главе Данила јесте место где цар севера долази своме крају, и тај стих одређује крај његовог географског пута као простор између мора и славне свете горе Јерусалима. Стих четрдесети једанаесте главе Данила уводи три силе које су предмет исцељења смртне ране папске силе и њеног коначног краја.

Прва фраза ових стихова одређује време краја у 1798. години, када је папство примило своју смртоносну рану, а четрдесет пети стих означава његову трајну смртоносну рану. Пророчка историја између прве и последње смрти папске власти открива побуну човечанства док обнављају превласт папске власти, када се њена смртоносна рана исцељује уочи коначне пропасти папске власти. Ових шест стихова носе печат истине, јер су и почетак и крај смрт папске власти, а стихови у средини представљају побуну човечанства док се прва смртоносна рана исцељује.

Милер је од небеских анђела добио светлост о односу између паганског и папског Рима. Кључ за Милерово разумевање пророчког обрасца, који је примењивао у свим својим пророчким тумачењима, био је „свагдашња“ у Другој посланици Солуњанима. „Свагдашња“ у том поглављу јесте пагански Рим, а то је оно што је утврдило виђење које је Вилијам Милер дошао да разуме, јер је Рим, насилници из твога народа у четрнаестом стиху једанаестог поглавља, тај који утврђује виђење.

Весник подигнут да разуме умножавање знања 1989. године дошао је до разумевања троструке природе Рима. Милер је био весник првог и другог анђела, и разумео је прво и друго испољавање Рима да би утврдио виђење које је изнео пред свет. Весник трећег анђела дошао је до разумевања сва три испољавања Рима како би утврдио виђење које му је било дато да објави свету.

Прво испољавање Рима било је пагански Рим. Из паганског Рима произашао је папски Рим, друго испољавање. Из прва два испољавања произашао је савремени Рим, троструки савез аждаје, звери и лажног пророка.

У следећем чланку наставићемо разматрање спорног питања о „свакодневной“ у адвентистичкој историји.

„Онај који види испод површине, који чита срца свих људи, каже за оне који су имали велику светлост: ‘Они нису ожалостњени нити запрепашћени због свога моралног и духовног стања.’ Да, они су изабрали своје путеве, и душа њихова ужива у својим гадостима. И ја ћу изабрати њихове заблуде, и пустићу на њих оно чега се боје; јер кад сам звао, нико се није одазвао; кад сам говорио, нису слушали; него су чинили зло пред мојим очима, и изабрали оно што ми није било по вољи.’ ‘И зато ће им Бог послати силу

заблуде, да верују лажи,' јер 'не примише љубав истине, да би се спасли,' 'него завољеше неправду.' Исаија 66:3, 4; 2. Солуњанима 2:11, 10, 12.“

„Небески Учитељ је упитао: „Каква би јача обмана могла завести ум од претварања да градите на правом темељу и да Бог прихвата ваша дела, док у стварности многе ствари чините према световној политици и грешите против Јехове? О, то је велика превара, заносна обмана, која овладава умовима када људи који су некада познали истину, помешају обличје побожности с њеним духом и силом; када мисле да су богати и да су се обогатили и да им ништа није потребно, док су у стварности у потреби за свим.““

„Бог се није променио према Својим верним слугама који своје хаљине чувају неокаљанима. Али многи вичу: 'Мир и сигурност', док на њих долази изненадна пропаст. Ако не дође до темељног покајања, ако људи не понизе своја срца исповедањем и не приме истину онакву каква је у Исусу, никада неће ући у небо. Када се у нашим редовима изврши очишћење, више нећемо безбрижно почивати, хвалећи се да смо богати и обогатили се и да нам ништа није потребно.“

„Ко може истинито рећи: 'Наше злато је окушано у огњу; наше хаљине су неокаљане од света'? Видела сам нашег Учитеља како показује на хаљине такозване праведности. Скидајући их, открио је нечистоту која је била испод њих. Затим ми је рекао: 'Зар не видиш како су претенциозно прикрили своју нечистоту и трулеж карактера? 'Како верни град поста блудница!' Дом Оца мојега претворен је у трговачки дом, место одакле су се божанско присуство и слава удаљили! Због тога постоји слабост, и недостаје снаге.““
Testimonies, volume 8, 249, 250.